

Spomienky ...

PhDr. Elena Kočvarová

Spomienky... Mysel' sa mi vracia do prvopočiatkov našej školy, keď na začiatku septembra 1967 prišiel Ing. Tibor Vadrna za mnou, aby ma povolal učiť v troch elokovaných triedach bratislavskej priemyslovky v Piešťanoch. Ponuku som s radosťou prijala a všemožne som sa snažila svojou prácou dokázať, že si dôveru zaslúžim. Spolu s kolegynami a kolegami nás spájala od začiatku zodpovednosť a iniciatíva pri plnení pedagogických povinností.

Nezabudnuteľná bola cesta vlakom do Bratislavy, kde sme ešte v školskom roku 1967/68 vyberali na prijímacích skúškach 125 žiakov pre už samostatnú školu – Strednú priemyselnú školu elektrotechnickú v Piešťanoch.

Keď si spomínam na jej prvého riaditeľa, nedá mi nepovedať, že sa vždy prejavoval ako spravodlivý človek, ktorý si vážil a cenil výsledky našej práce, bez ohľadu na to, kto alebo čo za nami stojí. S veľkou radosťou prišiel raz na pedagogickú poradu a s nadšením nám oznámil, že „naša škola má vekovo najmladší pedagogický zbor v kraji.“ S vďakou a obdivom spomínam i na druhého riaditeľa školy, Ing. Jána Kuzeviča, ktorý držal nad nami ochrannú ruku s láskou a uznaním. Našiel si čas zúčastňovať sa na súťažiach a besedách, ktoré sme organizovali prostredníctvom predmetovej komisie všeobecnovzdelávacích predmetov či už ako člen poroty alebo ako hosť.

Naša škola pripravovala do života stredné technické kádre. V centre snáh nás, pedagógov, bolo oveľa viac – pripraviť a vychovať do života osobnosti aj po stránke psychickej. V nemalej miere v tomu prispieva nielen rozumová výchova, ale aj etická a estetická. Aj o to nám išlo. Veď napríklad iba samotná estetická výchova sa netýka len úzkej oblasti umenia, ale zasahuje do každej oblasti života človeka. Prostredníctvom nej vedieme jedincov k uvedomovaniu si hodnoty práce, medziľudských vzťahov, prírody a zábavy.

Spomienky – je ich veľa, mnohé skutočnosti sú zachytené v školskej kronike, vo dvoch knižných pamätniciach a vo fotokronike. Nechcem sa opakovať. Spomeniem iba niektoré z nich: súťaže v prednese slovenskej poézie a prózy sme organizovali každoročne. Ivana Zdieblová dosiahla úspech dokonca na krajskom kole – Štúrova Modra. V súťažiach v prednese ruskej poézie a prózy neraz obsadili naši študenti prvé miesta na okresnom kole v Trnave. Pri stredoškolskej odbornej činnosti, v skupine všeobecnovzdelávacích predmetov, J. Summerová, A. Rymarenko zabojovali so svojou prácou až na celoštátnom kole v bývalej Československej republike. V spolupráci s n. p. Tesla, ktorá nám časopis ELETRONIK tlačila, sme mohli umožniť rozvoj ďalších tvorivých schopností študentov. Časopis vychádzal štvrtročne počas štyroch rokov. O jeho grafickú stránku sa najviac zaslúžil Tonko Hrčka. V časopise si rozvíjali tvorivé schopnosti mnohí ďalší – napríklad Mirko

Horečný či Vierka Peťkovská, dnes redaktorka Piešťanského týždňa. Spolupracovali sme s Malou scénou Ivana Krasku / recitačné pásma/, s múzeom pri odhaľovaní pamätných tabúl spisovateľom, ktorí žili v Piešťanoch / Gejza Vámoš, Ivan Stodola /, s mestskou knižnicou pri organizovaní besied so spisovateľmi / K. Jarunková, P. Štrelinger, A. Marec, S. Záhradník a ďalšími/. Na besedy sa vždy študenti pripravili a boli po prečítaní kníh aktívni. V rámci bývalého okresu sme medzi školami získali uznanie aj za zborník žiackych prác VERNÍ ZOSTANEME z príležitosti výročia SNP. Pri písaní textov nám vždy ochotne pre redakčnú radu časopisu či klub priateľov literatúry pomohla p. Elena Heřmánková, sekretárka riaditeľa školy. Úspech v olympiáde ruského jazyka spomínam preto, lebo naši žiaci súťažili častokrát až v krajskom kole. Vierka Ušiaková sa stala aj jeho víťazkou, čo jej pomohlo dostať sa potom na univerzitné štúdium.

Spomienok je veľa . Sú väčšinou krásne. Predchádzalo im však veľké úsilie tak zo strany študentov ako aj pedagógov. Veď mladého človeka treba občas usmerniť, „otvoriť mu oči a srdce“, viesť ho. A za to vďačím aj svojim spolupracovníkom, tým, ktorí pomáhali, neuzavierali sa do seba, nezávideli. Pristupovali k spoločnej práci s pokorou, odovzdaním a častokrát aj s nadšením.

Bolo mi cťou pracovať s nimi! Vďaka za seba i za našich úspešných študentov, ktorí sa v živote nestratili a dosahujú i dnes úspech, spokojnosť a šťastie v osobnom i pracovnom živote.

Na záver chcem popriať našej štyridsaťročnej „alma mater“ ešte ďalšie úspechy pri výchove a vzdelávaní mladej generácie a jej dnešným pracovníkom pevné zdravie !

V známej piesni sa hovorí : „Svet spomienok mám stále vo svojom srdci a inak to už nebude.“

29. september 2008

PhDr. Elena Kočvarová